

GG 1993 - Les 11 - Oude denkpatronen omvormen

16 november 1993

U hebt de vorige maal kunnen vernemen dat in deze dagen u werkelijk meer zelfstandig moet werken en reageren, dat u de aansprakelijkheden van al datgene wat de groep u heeft geleerd, nu werkelijk zelf op moet nemen en - in onderling overleg eventueel, maar toch voor uw eigen verantwoording - daden moet stellen.

Dat is in een periode als deze onvermijdelijk. U heeft nog niet veel meegemaakt van alle onrust die, ook in dit land, zo langzaam maar zeker gaat heersen. En geloof me, er zullen nog situaties ontstaan waarbij u heel vreemd staat te kijken, niet dat het voor u noodlottig wordt, of iets dergelijks, maar doodgewoon dat u zegt: Ja, dat kan ik niet meer begrijpen, hoe kan dat? Het antwoord daarop is betrekkelijk eenvoudig, de wereld verandert. De meesten van u zitten vast in denkpatronen die, in het gunstigste geval, zo rond 1946-47 zijn ontstaan. Deze denkpatronen hebben hun geldigheid verloren.

Kijk in de wereld om u heen en u ziet dat al die idealen van eens op het ogenblik zinloos zijn geworden. U moet u omdenken, u moet proberen uw eigen denken en ook gedrag af te stemmen op de situatie zoals die nu aan het ontstaan is. De wereld verandert en dat kan niemand stoppen. Wilt u als geestelijk bewuste blijven functioneren, dan moet u mee veranderen en dat kan alleen wanneer uw begrip voor de nieuwe situatie groter wordt en gelijktijdig - laten we het maar eerlijk zeggen - de oude normen en regels op een geheel andere en veel soepelere wijze worden toegepast dan tot nu toe.

Er is bv. het idee "leiding". Ja, leiding zal nodig zijn, maar leiding is iets wat niet kan worden opgelegd, omdat de verantwoordelijkheden die daarmee gepaard gaan, zowel bij de geleider als bij de geleide, persoonlijke verantwoordelijkheden zijn geworden. Daarom hebben we u een vorige maal reeds gewezen op al datgene wat onvermijdelijk en noodzakelijk is, volgens ons. Wij hebben daarbij gezegd: Maar wanneer u meent dat u een leider nodig hebt, en dat is dus een persoonlijke keuze, dient u die leider dan ook te gehoorzamen en te volgen. Let wel, wanneer u verkiest, wanneer u op een andere wijze in en met de groep wilt werken, is dat uw zaak, en daar heeft niemand zich in te mengen. Het lijkt een beetje chaotisch, dat geef ik direct toe, maar de wereld is chaotisch.

Elk van u heeft zijn eigen kwaliteiten, zijn eigen capaciteiten, ieder van u heeft eigen mogelijkheden, zowel geestelijk als andere, dan is het toch logisch dat, juist in deze tijd, elk afzonderlijk zich dient te ontwikkelen, door zijn eigen kwaliteiten en mogelijkheden voor het geheel te gebruiken en gelijktijdig de geestelijke eenheid van de groep zoveel mogelijk te blijven volgen.

Men zegt: Ja, er komt zo veel ellende. Later zal blijken hoe groot die ellende is geweest, als u er inzit merkt u er weinig van, u ergert zich alleen. Ergernis is geen middel tegen de ellende, tegen de verandering. Erger u niet, aanvaard! Aanvaard elke keer weer de nieuwe situatie en probeer binnen die situatie, geestelijk en ook medemenselijk, zo juist en goed mogelijk te handelen volgens uw eigen intuïtie. Heel wat mensen denken: ja maar intuïtie, dat is te vaag. Intuïtie is zeker niet vaag. Denken is één kant van het menselijk wezen, het innerlijk aanvoelen een andere kant. Pas wanneer

deze beide samen gaan vloeien, krijgen we het intuïtief denken en reageren. Hier speelt het gevoel een even grote rol als de redelijkheid, hier is het innerlijk weten even belangrijk als de wetenschap. Want geen regel en geen weten van dit ogenblik ligt vast, het is in een zodanige snelle verandering en ontwikkeling gekomen dat niemand dit werkelijk geheel kan volgen. Dit is menselijk, verstandelijk onmogelijk. Er is dus een erkennen nodig van mogelijkheden en situaties die verder gaat dan redelijkheid, verstand of gewoonte en regeling plegen te scheppen.

U moet leren aan te voelen wat juist is. U moet die juistheid niet afhankelijk stellen van anderen, maar alleen van uzelf. En dat laatste is voor sommigen misschien een wat minder aangenaam punt, want u draagt dan ook zelf de volledige aansprakelijkheid. Maar in deze tijd en in deze ontwikkelingen, die nu begonnen zijn, kan het niet anders.

Als ik het zeer simpel mag uitdrukken, u hebt de keuze tussen een vrije ontwikkeling of het wanhopig zoeken naar een passende dictator.

Slechts daar waar vrijheid en vrijwilligheid, maar ook intuïtief kiezen, een grote rol spelen, is er de mogelijkheid dat u precies datgene doet wat, en voor de geest en voor uzelf, het beste is. Alleen dan is het mogelijk dat u uit de verwrongenheid die steeds in meer menselijke opzichten een rol speelt in de gehele maatschappij, kunt veranderen in een menselijke daadkracht en menselijke aanvaarding, maar ook een geestelijke gerichtheid, waardoor het licht altijd deel blijft van hetgeen u bent en hetgeen u doet.

Maar u moet heel goed begrijpen waar u aan toe bent. U hebt een opleiding gekregen en die is, zeker wat het onbewuste betreft, aanmerkelijk vollediger en intenser geweest dan u zich misschien realiseert. U hebt de mogelijkheid gekregen geestelijke kwaliteiten te ontwikkelen, uzelf met uzelf te confronteren en nu komt het ogenblik dat u al deze dingen niet meer kunt beschouwen als een bijkomstigheid, want dan gaat u eraan ten gronde. U moet deze dingen nu leren zien, leren beleven als een van de belangrijkste delen, ook van uw dagelijkse werkelijkheid.

Ik dacht dat de behoefte goed te doen in deze dagen heel vaak in dwingelandij ontaardt. Men heeft geconstateerd: dit is slecht voor de mens, dus mag de mens niet meer. De mens mag, de mens is vrij! Maar de mens moet de keuze wel bewust maken.

Voorlichting is nodig, overleg, zelf zien wat je wilt, is belangrijk, maar als u dan een beslissing neemt, neemt u die zelf. U bent zelf verantwoordelijk daarvoor, er is geen geest, er is geen Witte Broederschap, er is geen mens die u deze verantwoordelijkheid kan afnemen.

En daarom heeft het weinig zin beraad te houden of te twisten over wat wel en wat niet de juiste weg is, want eenieder moet zijn eigen weg kunnen bepalen. Het heeft geen zin om het bestaan van de groep afhankelijk te maken van bepaalde voorwaarden, want er zijn geen voorwaarden die terecht en rechtens gesteld kunnen worden aan mensen die geleerd hebben hoe zij, althans innerlijk, met het licht en met de kracht kunnen werken.

Die vrijheid van keuze brengt enorme aansprakelijkheden met zich mee. Zeker uw harmonie met de geest en het werken van de geest zal ongetwijfeld, en innerlijk en ook naar buiten toe, soms bepaalde voordelen met zich brengen, maar als u het daarom doet, loopt het al mis. Het gaat er niet

om dat u wat krijgt, het gaat erom wat u, door uw bestaan, kunt zijn en geven en dat is heel belangrijk. Mijn beste vrienden, ik zou daar nog heel lang over door kunnen gaan, maar ik geloof dat het nu tijd is dat u zelf de gelegenheid pakt om uw mening of uw probleem naar voor te brengen.

Vragen.

- **In essentie, als we u goed begrepen hebben, zou het er voor ons op neerkomen dat we zelf in de materie actief zijn, tenminste zoveel mogelijk positief werken en via meditaties proberen naar onze omgeving positieve energie uit te stralen. Komt het daar op neer ?**

Ja, het komt daar inderdaad op neer, maar er hoort nog één ding bij. De groep zelf is een harmonische eenheid geworden – u zou het soms niet zeggen, maar het is toch wel zo. Deze harmonische eenheid heeft een veel grotere kracht en werking dan u alleen hebt. Als het enigszins mogelijk is betrek dus de groep in uw meditaties; wanneer het u enigszins mogelijk is, houd onderling contact; wanneer het enigszins mogelijk is, werk op uw eigen wijze, maar wanneer u denkt dat anderen misschien van uw werkwijze nut kunnen hebben, of van uw handelwijze, zeg: dat maak het kenbaar, opdat er een samenwerking is en blijft.

- **De groep betrekken in uw meditatie betekent dus, voorafgaand aan de meditatie, ons eigenlijk de groep voorstellen als een geheel? Moeten we daar krachten naartoe sturen of gewoon dagelijks denken aan de groep als een eenheid die werkzaam is?**

Denk aan de groep als een eenheid die werkzaam is, een eenheid waarvan u zelf deel uitmaakt. U hoeft geen krachten te sturen, u hoeft zich ook niet te beroepen op de krachten van de groep, iets wat we in het begin wel gedaan hebben, omdat – wanneer u zich bewust bent van uw innerlijk deel- zijn van de groep – deze uitwisseling van krachten, onder de huidige omstandigheden, als vanzelfsprekend verloopt.

- **Hoe kunnen we soms weten of we het goed genoeg doen? Doen we het voldoende en zitten we op de juiste lijn, in de juiste richting? Dat is soms een probleem.**

De lijnenrichting is bij de meesten van u redelijk, ik wil niet zeggen ideaal, maar redelijk. Of we het goed doen? Op het ogenblik dat u zichzelf die vraag stelt, hebt u het kennelijk niet helemaal goed gedaan. Probeer, en daarom heeft de nadruk gelegen op die intuïtie, innerlijk te voelen: dit is voor mij de juiste weg, dit is voor mij de juiste benadering, dit zijn in mij de krachten die juist zo in mij werken.

Wanneer u zich daar voortdurend mee bezighoudt, dan zullen die vragen en die beoordelingen als vanzelf wegvallen. Begrijp goed, in de huidige, zeer gespannen en warrige atmosfeer, geestelijk, van deze wereld en ook van uw omgeving, is een waardering niet meer te geven.

Laat ik u heel eenvoudig een klein beeld geven. U staat voor een zeer simpel besluit, zal ik links of rechts gaan, of zal ik deze mens iets geven of niets geven, een zeer simpele keuze. Dan moet u aanvoelen wat voor u – let wel voor uzelf, niet uw eigenbelang, maar uw innerlijk gevoel – de juiste keuze is. Wanneer u links gaat, dan komt u misschien terecht op een verkeersweg met moeilijkheden, met oponthoud, of wie weet zelfs met enig geweld; gaat u rechts dan hebt u een trage en slingerende route en u zult tijd verspillen, maar u komt uiteindelijk aan uw doel. De logische keuze zou links zijn, de intuïtief aangevoelde keuze zegt rechts, dan vragen we ons later niet af: is dit de juiste keuze geweest? We zeggen: het zal duidelijk worden waarom ik deze keuze heb gemaakt en dan kunt u dat later aan de feiten constateren.

U geeft deze mens wel iets, u geeft deze mens niet iets. Wanneer u die mens niets geeft, dan kan er misschien bij die mens ergens iets ontstaan waardoor hij dingen doet die onaangenaam zijn en misschien zelfs, direct of indirect, in uw leven ingrijpen, maar als u hem wel iets geeft, gaat hij daar misschien zelf aan ten gronde. Wat is de juiste keus? Als we het zo beredeneren, dan zeggen we: Nou ja, geef hem maar wat, dan heb ik er geen last van, en als we erg aan de ander denken, dan zeggen we: Ja, ik zal hem toch maar iets geven, dan gaat hij tenminste toch niet onmiddellijk ten gronde. Maar de juiste keuze is wat u voelt, want in dat geval zult u niet eenvoudig iets geven, maar u zult iets geven of doen wat past bij de ander, bij diens noodlot en situatie, ofschoon u deze redelijk en verstandelijk niet kent en niet kunt overzien. Dan zal de mens net aan onheil en zelfmoord voorbij gaan, hij zal ook teruggehouden worden, misschien van daden die, toch op zijn minst genomen, onaangenaam zouden zijn voor anderen; hij vindt een nieuw punt van keuze en kan van daaruit verder gaan. . dat het niet een vraag is van een gift of geen gift, maar dat het de vraag wordt van: wat voel ik als juist aan voor deze persoon of deze situatie.

Wanneer ik het u zo voorleg, wordt het misschien duidelijker waar het om gaat. Het gaat er om dat niemand, buiten u zelf, maar innerlijk en na diepe meditatie en innerlijke stilte, kunt weten wat voor u de juiste weg is en daarom kan ook niemand een oordeel spreken, want elke mens kan anderen beoordelen, maar alleen vanuit zijn eigen denkwereld, vanuit zijn eigen moraal, zijn eigen vermogen, zijn eigen mogelijkheden, en die kunnen wel eens heel anders zijn dan de uwe.

Vraag dus niet wie oordeelt daarover, dat doet u zelf, en als u mij een wat vromere uiting toelaat, luister niet in de eerste plaats naar wat anderen zeggen, maar wees stil opdat de God in u kan spreken. U zult ontdekken dat u op deze wijze veel juister reageert, zowel voor uzelf, als voor anderen, dat u over meer mogelijkheden en krachten beschikt, dan die waarin u nu gelooft en dat u zo een taak op u kunt nemen die heel wat verder gaat dan u nu haalbaar lijkt.

Ik ben nog niet met u klaar en u nog niet met mij. Trouwens dat laatste dat zal u uw hele leven en zelfs daarna blijven volgen, vrees ik.

Maar wat zoeken wij in een verwarde wereld in feite in het leven? Als mens zult u waarschijnlijk zeggen: Ja, een beetje geluk en toch een beetje plezier, nou ja, dat ik het redden kan. Goed, als u dat wilt, begin positief te zijn, de goede mogelijkheden zijn er en ik voel in mijzelf dat ik er gebruik van kan maken, laat ik nu alvast blij zijn voor datgene wat morgen zal bestaan. Lach rustig om de wereld en om uzelf. U kunt de wereld niet veranderen, u kunt haar alleen helpen in haar veranderingen zo nu en dan een juistere keuze te maken, of in een enorme onrust zo nu en dan wat

rust te scheppen.

Maar dat is een heel belangrijke functie. Hoe blijmoediger u bent, hoe meer u bereikt en als u werken moet, misschien om een mens te genezen of om een ander raad te geven of voor een andere taak, onthoud dan dit: wanneer u bezig bent met een taak vergeet u alles, behalve de taak, hoe meer u daarin opgaat, hoe beter u slaagt; hoe meer u opgaat in uw taak, hoe groter de kracht waarover u, voor de uitvoering ervan, kunt beschikken. . wees geconcentreerd op hetgeen u wilt volbrengen, niet op andere zaken, zet die maar even opzij. En misschien dat u dan, na alles gedaan te hebben zegt: Nu ja, het valt mee, maar God wat heb ik me aangesteld. Lach dan eens een keer over uzelf, maar onthoud één ding, aan de oude hoven waren hofnarren vaak de meest belangrijke personen, want ze hadden dan wel niet zo veel macht, maar zij konden de machtigen bewegen die macht op een bepaalde wijze te gebruiken. Wees rustig hofnar in deze tijd, speel maar een beetje, lach maar een beetje, zover het je mogelijk is. Vraag u niet af hoe het nu verder moet, maar ga gewoon verder, blijmoedig. U zult ontdekken dat er dan heel wat meer mogelijkheden zijn waaraan u niet gedacht had, dan mogelijkheden die u mistroostig reeds verworpen had. Een zekere innerlijke blijheid is nodig.

Wanneer die hele wereld duister is en er is één mens die in zichzelf lacht, weet u wat hij dan is? Misschien het enige licht in de duisternis voor allen die rond hem zijn. Wees dus blijmoedig! Het valt niet altijd mee, maar het kan. Besef dat, geestelijk gezien, innerlijke vreugde en zelfvertrouwen en godsbeleving en godsvertrouwen een licht zijn, sterker dan de beste schijnwerper die op aarde ooit ontworpen is, dat uw licht verder kan stralen dan de sterren wanneer dat nodig is. Wees daarom blij! Hoe meer u opgaat in de chaos die aan het ontstaan is, hoe meer u deel wordt van die chaos, maar de chaos is een verandering die u niet kunt overzien en controleren wanneer u er deel van bent, u wordt meegesleurd, meegesleept, maar als u er een beetje lachend en vrolijk doorheen stapt, dan ziet u . waar de elementen van die chaos naartoe gaan en dan buigt u af als u geen zin hebt, of u loopt door als u het wel leuk vindt. Een beetje waanzin misschien, maar er zijn zoveel dingen die waanzin zijn.

Wanneer we op het ogenblik kijken, de aanwezigen daarbij betrokken nemen me niet kwalijk, wat de moderne geneeskunde doet, dan ontdekken we wel dat ze tegen steeds meer kwalen een mogelijkheid tot genezing vindt. Wat ze over het hoofd ziet is dat ze daarnaast andere zwakheden, kwalen en mogelijkheden veroorzaakt.

Staten proberen heus wel, al gelooft u het natuurlijk niet, want u kent de staatslieden, maar toch proberen ze iets te zijn, iets te doen, iets te bereiken, ook voor de bewoners van het land, want als het de bewoners goed gaat, is het eigenbelang voor de regeerder. Maar als u dat wilt doen vanuit systemen en wetjes, dan loopt u altijd vast. Als u dat echter probeert te doen vanuit begrip, innerlijk begrip, dan weet u precies waar u kunt gaan en waar niet, waar mogelijkheden liggen en waar alleen maar een muur van verzet of tegenstand kan opduiken.

De moderne chaos is als een soort doolhof, maar u kunt er doorheen komen, u hoeft er niet te verdwalen, u hoeft er niet aan ten onder te gaan. Maar dat kan alleen als u een beetje blijmoedig bent, want chaos is ook duisternis en wie kan in het duister, in het onbekende, zijn weg vinden? Maar als u licht bent, dan kunt u zien wat er rond u is en dan kunt u uw weg kiezen in overeenstemming

daarmee.

We hebben hier wel eens meer voor positivisme gepleit, maar nu is er een ogenblik gekomen waar u kiest, en als u die blijmoedigheid niet op kunt brengen - o, niet voortdurend, iedereen heeft zijn ogenblikken van mistroostigheid - maar voor het merendeel van uw bestaan, dan wordt u meegesleept door ontwikkelingen die u niet kunt overzien, die u niet kunt beheersen en bovendien, waardoor u innerlijk in moeilijkheden komt en u ook steeds meer geïsoleerd gaat voelen. En dat moet u in de gaten houden, vooral dat laatste kan erg zijn, het gevoel dat het er allemaal niet meer op aankomt: neen, dat is niks meer voor mij, ach, en ik verwacht ook niets, ach, het is altijd hetzelfde. U kent die spreuken, die gedachten. Dat zijn de moordenaars van de mogelijkheid. U hebt allen, zoals u hier zit, vele en vaak zelfs sterk lichtende mogelijkheden. Het is aan u of dit innerlijk licht blijft schijnen, of dat het verdwijnt. Het is uw innerlijk recht om te leven in een innerlijke waarheid.

We zijn allen deel van één grote waarheid. Zodra u dromen nodig hebt en drogbeelden en illusies om de werkelijkheid aanvaardbaar te maken voor uzelf, dan moet er iets mis zijn. Wanneer u het innerlijk licht zoekt, vindt u uw juiste weg, maar dan vindt u ook uw kracht, dan vindt u uw mogelijkheid terug en dan blijkt dat u lasten kunt dragen, veel zwaarder dan die welke u te torsen hebt, dan blijkt ook dat u in staat bent dingen achter te laten, waarvan u dacht dat u ze nooit zou kunnen achterlaten, en bovenal zult u dan ontdekken dat in u een kracht is, een leven, een werking, een wet, zo sterk, dat niemand, geen geest en geen magiër, in staat is die te evenaren.

U hebt aanwijzingen genoeg gehad voor de wegen die u kunt volgen, zeker wat uw geestelijk werk en uw benadering van bv. de lijdende mensheid e.d. betreft, maar u zult een keuze moeten maken. Wat een vorige maal u is voorgehouden, betekent alleen: u moet kiezen, het is uw keuze, uw aansprakelijkheid, uw verantwoordelijkheid. Maar als u kiest uit mistroostigheid, verraadt u uzelf, kies uit een innerlijke blijheid, zeg: dit is er ook nog, dit is de kracht waarin ik leef, dit is het licht dat in en rond mij straalt, dit is de werkelijkheid van waaruit ik, in deze tijdelijke situatie, mijn weg moet bepalen.

Niet dat de meesten onder u het nodig hebben, maar realiseer u wel, u kunt op aarde doodgaan, niet leuk misschien, maar onvermijdelijk, maar daarna leeft u verder. Wat bent u geweest op aarde? Want dat zult u zijn, niet wat u had willen zijn, maar wat u geweest bent. Wat zal de kracht zijn die in u leeft? Als in u vreugde heeft geleefd, dan bent u deel van de hemel, en als u alleen maar in afweer en verwerping hebt geleefd, dan leeft u precies naast de anderen, maar dan in een hel, omdat voor u dat alles dan niet aanvaardbaar is. En dan zult u als geest een taak kiezen, natuurlijk, en als geest zult u verder werken, maar is het niet beter om te werken vanuit een hemel, dan klagend en wraakzuchtig omhoog te klauteren vanuit een hel? Die dingen maakt u nu zelf.

Doordat u begrip hebt gekregen voor vele dingen, tot zelfs de simpele beginselen van magie, bent u in staat zeer veel te doen en zeer veel te bereiken, maar doe dat dan blijmoedig, met een lach, geniet van het leven, maar loop nooit weg voor een taak. Dan zult u ontdekken wat al deze tijd, deze kring u heeft gegeven en dan zult u eindelijk ook begrijpen waar uw eigen werkelijkheid ligt op dit ogenblik. En nu hebt u de tijd om dat aan te passen en de lering en de middelen om het aan te passen.

Vrienden, we zijn allemaal deel van het licht, deel van het licht, deel van al het bestaande, laat ons dan de vreugde kennen van deze eenheid met het licht en met het Al. Laat ons dan vanuit die vreugde, de krachten die in ons zijn, die deel zijn van onze werkelijkheid, richten op het beperkte leven dat op het ogenblik in de stof zich afspeelt. En laten we met die krachten dan proberen iets van die hemel door te laten klinken op aarde.

Het is niet zo ver meer dat de grote ommekeer zich voltrekt, geen einde van de wereld, geen ondergang, geen wereldoorlog, geen moord, maar een ommekeer. Die ommekeer voltrekt zich natuurlijk traag volgens uw denken en uw ervaren, en zelfs wanneer ze gaande is, zult u maar een enkele keer verbaasd opmerken: hé, wat is er veel veranderd! In die ommekeer moet het licht bestaan, moet het licht leven, moet de vreugde leven, moet de aanvaarding, de bevestiging van het leven bestaan. En tot die tijd moet er ergens een eiland zijn van rust en van licht, een uitstraling die de mensen een ogenblik op adem kan laten komen, wanneer hij worstelt met een chaos die hij niet begrijpt, al heeft hij hem zelf voortgebracht. Dat, mijne vrienden, is ook belangrijk!

Dus als ik het kort mag samenvatten. Hebt vreugde in uw leven. Probeer alles positief te zien. Lach een beetje om de wereld en om uzelf. Probeer gewoon anderen een glimlach te schenken . een vermanende frons. Dan helpt u om die ommekeer die, nogmaals, niet zo ver meer af is - het is maar een paar jaar, nog niet eens een paar jaar - te laten verlopen op de juiste wijze, dan zal er altijd weer een mogelijkheid zijn om verder te gaan op de stoffelijke weg en ook daar het juiste te doen en uiteindelijk voor uzelf, stof en geest te zien samenvloeien tot een vreugdevolle taak die ook na de dood niet eindigt.

← vorige tekst	overzicht	volgende tekst →
--------------------------------	---------------------------	----------------------------------